

ΕΡΜΟΛΑΟΣ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη εἶμουν ὁ Ἑρμόλαος, ὁ Ἑρμόλαος ὁ Μακεδών, μὲ πτυχωτὸν χιτῶνα στὸ κορμί μου, μὲ ξίφος στὸ πλευρόν μου, καὶ μὲ ἐλαφρὰν ἀσπίδα στὴ ράχη μου.

Σάρισα δὲν εἶχα. Εἶχα ὅμως στὸ δεξιὸ μου χέρι, ἓνα μακρὸ καὶ δυνατὸ κοντάρι, μεγαλείτερο ἀπ' ὅλες τὶς σάρισες τῶν συμπατριωτῶν μου, μεγαλείτερο καὶ ἀπὸ τὸ κλέος τοῦ ξακουστοῦ χωριοῦ μου, ποὺ δοξάστηκε ἀπ' τὴν ἀνδρείαν τῶν ἀνδρῶν του καὶ ἀπ' τὴν ἀσύγκριτη ὁμορφιὰ τῶν γυναικῶν του.

Εἶμουν λοιπὸν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ἑρμόλαος.

Μιὰ μέρα, κατέβηκα ἀπ' τὴν γενέτειρά μου εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, καὶ ἐκεῖ, στὴν εἴσοδον τοῦ ἱεροῦ χώρου, ὑπῆρξα μάρτυς τῆς γεννήσεως ἑνὸς μεγάλου, ἀρτιμελοῦς, ἄρρενος βρέφους, ἐκτάκτου καλλονῆς, ποὺ τὴν ἔλευσίν του τὴν εἶχαν προμαντεύσει ὅλαι αἱ ἰέρειαι, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις κατετρόμαξε τοὺς παρευρισκομένους, διότι, ὅπως προανήγγειλαν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ χρησμοί, ἦλθε στὸν κόσμον μὲ κόκκινα, μὲ κατακόκκινα χέρια καὶ πόδια.

Καίτοι τὸ βρέφος τοῦτο ἦτο ἐκτάκτου καλλονῆς, τὸ ἀδόκητον χρῶμα τῶν ἀκραίων μελῶν του, ἔσπειρε ἄγχος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέριξ ἰσταμένων. Ἐπὶ τινα λεπτά, κανεῖς δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ ἔστω καὶ μίαν κανονικὴν κατάποσιν σιέλου. Πελιδνοὶ καὶ περιδεεῖς οἱ μάρτυρες τῆς σκηνῆς αὐτῆς, ἐδέοντο ἐνδομύχως, ἢ παρετήρουν ἄναυδοὶ τὰ συντελούμενα.

Ἄμα τῇ ὀλοκληρωτικῇ ἐξόδῳ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὰ γεννητικὰ ὄργανα τῆς μητρὸς του, ἡ δυστυχῆς γυναῖκα, ἐν μέσῳ οἰμωγῶν, παρεκάλεσε τὸν πρῶτον τυχόντα ἐξ ἡμῶν, νὰ ἀποκόψῃ τὸν ὀμφάλιον λῶρον τοῦ ὠραίου πλάσματος πού εἶχε ἐκθρέψει. Οὐδεὶς ὁμως ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ, καὶ ἡ ὀλολύζουσα ἀπὸ τὴν ὀξύτητα τῶν πόνων τοῦ τοκετοῦ λεχώ, ἐκραύγαζε ματαίως—ματαίως, διότι τὰ πορφυρὰ χέρια καὶ πόδια τοῦ μωροῦ εἶχαν συθέμελα τρομοκρατήσῃ τοὺς πέριξ ἰσταμένους.

Τότε, ἐγώ, ὁ μόνος νηφάλιος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄνδρας τῆς ὀμηγύρεως, ἀνέσπασα τὸ ξίφος μου καὶ ἀκουμβῶν πρὸς στιγμὴν τὸ ὑψηλὸ κοντάρι μου στὸν τοῖχον ἑνὸς παρακειμένου κτίσματος, ὤρμησα πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ γονυπετῆς ἀνάμεσα στὰ λευκά της σκέλη, ἀπέκοψα τὸν λῶρον πού συνέδεε ἀκόμη τὸ παιδί μὲ τὰ ἀσπαίροντα σπλάχνα, ἀπὸ τὰ ὅποια, κραυγαλέον καὶ ὠραῖον, εἶχε μόλις ἐξέλθει.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, μία νεάνις, προφανῶς ἰκέτις, ἰσταμένη μεταξὺ τῶν ὑπὸ ἄγχους κατεχομένων θεατῶν, συμπλέκουσα τὰ χέρια της ἐπὶ τῶν καθαρῶς διαγραφομένων καὶ σφριγηλῶς τανταυομένων ὑπὸ τὸ ὕφασμα μαστῶν της, ἐφώνησε γοερά :

«ὦ, Γόρδιε! . . . Γόρδιε! . . .»

Ἐγώ, ὕψωσα πάραυτα τὸ βρέφος ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου καὶ χωρὶς νὰ γινώρισκω διατί, ἐκραύγασα στεντορεῖως :

«Ἀλέξανδρος! Ἀλέξανδρος, ὁ Μακεδὼν!»

Τώρα εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ἱεροῦ χώρου, ἐπρουτάνευε πνεῦμα διαφορετικόν. Ἄναυδοι καὶ ἐμβρόντητοι, οἱ παριστάμενοι, ἐψέλλιζαν λέξεις ἀσυλλήπτους. Μία κραυγὴ ὁμως προερχομένη ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς μητρὸς τοῦ βρέφους, μὲ ἔκαμε νὰ στραφῶ πρὸς αὐτήν.

Ἡ λεχὼ ἔτεινε τὰ χέρια της πρὸς τὸ παιδί της, καὶ ἐπανελάμβανε μὲ ἐναγώνιον λατρείαν :

«Ἀλέξανδρε! Ἀλέξανδρε! Παιδί μου!»

Τότε ἡ ψυχραιμία μου μὲ ἐγκατέλειψε ἀποτόμως. Ἦξερα καλὰ, ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ μόνον μετὰ 16 χρόνια. Ἦξερα ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο μειράκιον μόλις 15 ἐτῶν. Ἦξερα ὅτι ὁ Βουκεφάλας δὲν εἶχε ἀκόμη ἐμφανισθεῖ. Καὶ ὅμως, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εὐρίσκετο ἤδη ἐν τῷ κόσμῳ, μέσα στὰ χέρια μου, στὴν ἄκρη μιᾶς ὁδοῦ, καὶ ἐγώ, ὁ Ἐρμόλαος ὁ Μακεδών, ἰστάμενος μέσα σὲ ἀπόλυτον φῶς, ἐκεῖ, στὴν εἴσοδον τοῦ Δελφικοῦ Μαντείου, ζοῦσα τὴν μέλλουσα ἱστορία τοῦ ἀνδρός, πρὶν λάβει χώρα ἡ βίωσίς της.

Ἄγχος ἐπλημμύρισε τὴν ψυχὴν μου. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Νὰ παραδώσω τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν μητέρα του; Νὰ τὸν πνίξω; Ἦ νὰ φύγω συναποκομιζῶν τὸ Μέγα Βρέφος;

Τὸ δίλημμα ἦτο τρομερόν. Ἡ εὐθύνη μου ὅπωςδήποτε βαρεία. Οἱ θεοὶ ὅμως μὲ λυπήθησαν, καὶ, διὰ τοῦ στόματος τῆς Πυθίας, πού περιέπεσε τὴν ὥρα ἐκείνη, ὀπισθεν τοῦ κτίσματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο ἀκόμη τὸ κοντάρι μου, εἰς πλήρη ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, μὲ διέταξαν νὰ παραδώσω τὸ ὠραῖον παιδί στὴ μάνα του.

Ἔτσι, χωρὶς νὰ φέρω πλέον καμίαν εὐθύνην ἔναντι τοῦ μέλλοντος τοῦ Μεγάλου Βρέφους, καὶ ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἔκαμα κάτι ἀπλό. Ἐφίλησα τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν ἔδωσα στὴν μητέρα του, μὲ τὸ συναίσθημα, ὅτι, ἐγώ, ὁ συμπατριώτης του, εἶχα κάμει τὸ καθήκον μου σὲ αὐτὴ τὴν γῆ, σὰν κάποιος πού ὑπογράφων βαρυσήμαντον ἐπιστολήν, καταλήγει λέγων, τιμίως καὶ εἰλικρινῶς, ἐνώπιον θεῶν καὶ ἀνθρώπων, μὲ ἀπλὰ καὶ ἀπεριττα λόγια:

Ταῦτα καὶ μένω εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα δικός σας

Ἐρμόλαος ὁ Μακεδών.